

PĀ~Ā•BĀŠH UĀCENĀŠ JOSEFA - 2

PondĀ•lĀ-, 10 bĀ™ezen 2014

Druhý den ráno jsem do stáje pĀ™išel úmyslnĀ> pozdĀ>, v nejjisté nadĀ>ji, Ā¾e toho smetáka Japana vyfasuje na pucování ŠviĀ™ák. Ten se na mĀ> ale šklebil a viditelnĀ> rád informoval, Ā¾e je po mnĀ> poptávka. Trenéra jsem zastihl u ĀCEibuka, prohlíĀ¾el peĀ•livĀ> šlachy pĀ™edních nohou.

„Dobré ráno, pane mistr.“ Pozdravím jako vĀ¾dy a snaĀ¾ím se zmizet. „Tentonoc, kde se flákáš,“ zareagoval na mĀ™j pozdrav a symbolicky se podíval na hodinky. „Pane mistr, já…“ víc mi jako vĀ¾dy, nedovolil Ā™íci. „Postaráš se o Japana, Prchal zde mĀ>sic nebude, ĀCEibuka vezmeš po druhém lotu ven a dáš mu vodní masá¾ na pĀ™ední nohy, a švihej sebou, jsi pozdĀ>. “ „Pane mistr...“ Ā™ekl jsem jíĀ¾ opĀ>t zbyteĀ•nĀ>, ve snaze zmĀ>nit jeho rozhodnutí. Pokr vizitĀ> koní a nevĀ>noval mi jíĀ¾ pozornost. „Copak, nĀ>jaká ti pĀ™ilehla košili?” Zeptal se poloĀ¾il pĀ™ed box velkou hrubou plachtu, popadl vidle a zaĀ•al na ni vyhazovat mokrou slámu s koĀ™skými koblíĀ¾ky. „Pane Merta, vy to máte doma, ale já to musím honit po chuchelských kopcích, a tak se mi obĀ•as ráno nechce z postele.“ OdpovĀ>ď“I jsem pĀ™ešlapujíc v obavách pĀ™ed boxem, a s nechutí koukal na cedulku se jménem Japan. „Ach jó..., ten den pĀ>knĀ> zaĀ•íná,“ Ā™ekl jsem nahlas. Vysoký tĀ™íletý hĀ™ebec, hnĀ>dák, rozpacholek, jakmile mne zahlédl, pĀ™išel ke mĀ™íĀ¾ím. Pokýval vyzývavĀ> hlavou, zarĀ¾ál vysokým hlasem a kopl do dĀ™evĀ>ného obloĀ¾ení. „Tak pojĀ•, nemohu se doĀ•kat, já se zde totiĀ¾ dĀ>snĀ> nudím,“ Ā™íky jeho drzé o Navléknout a zapnout stájovou ohlávku, to byl obtíĀ¾ný úkon, úmyslnĀ> zdvihal hlavu vysoko a odmítal si ji nechat navléci. ViditelnĀ> se radoval, kdyĀ¾ se mu podaĀ™ilo kohokoliv štípnout zuby. NemĀ>I rád jakýkoliv úkon tĀ>lesné oĀ•isty, pĀ™ kartáĀ•ování bĀ™icha poklusával na místĀ>, sklápĀ>I uši a snaĀ¾il se obtĀ>Ā¾ovatele zbavit. Jeho ošet Jirka Prchal, byl malý poĀ™ízek, boxoval za jakýsi praĀ¾ský klub a na mnĀ> trénoval. Kdykoliv mne míjel, pĀ™edvedl nĀ>kolik boxerských úderĀ™ naprázdno a potom mi jednu ubalil do ramene Ā•i do Ā¾eber. KromĀ> výšky si s Japanem byli v mnohém podobní. „U Ā¾en získáš náklonnost kvĀ™tinou, u koní Ā•erstvou trávou.“ Poradil mi pan Merta, kdyĀ¾ mne pĀ™istihl bezradnĀ> pĀ™ešlapovat pĀ™ed dvěĀ™mi boxy. Za krátkou chvíli jsem si vykraĀ•oval ch pugétem vojtĀ>šky, jíĀ¾ zdobila i kvítka. Chlapi si nenechali ujít podívanou a komentovali pochvalnĀ> kytici. Ote jsem dvěĀ™e boxy a Japan neodolal. Opojen vĀ™ní, pustil se s vervou do zelené pochoutky. Nechal se bez odporu odvést a byl jako beránek. Vyšel jsem pyšným krokem vítĀ>ze a mírnĀ> se uklonil. „Pánové, zde jste se mohli pouĀ•it, jak pracuje profesionál,“ ohlásil jsem nahlas pĀ™ihlíĀ¾ejícím. Panu Mertovi jsem pĀ™es uliĀ•ku dĀ>koval zdviĀ¾eným palcem. První ranní hodina ve stáji probíhá vĀ¾dy ve spĀ>chu, vyĀ•stit stání, prohlédnout kopyta, rychle kon pĀ™ekartáĀ•ovat, nĀ> kterým natoĀ•it na nohy bandáĀ¾e, jinde nasadit ochranné kryty na holenĀ>, jiné a jiné drobnosti. Po skonĀ•ení této práce se všichni sejdem v sedlovnĀ>. Místnost je plná sedel, uzdeĀ•ek, martingálĀ™, házlerýnĀ™, ohlávky, štajgepyská™, uvidel mnoha druhĀ™, a zápachu rybiho tuku, jímĀ¾ se napouští veškerá koĀ¾ená výstroj. První jezdec ve stáji, pan Mašek, po poradĀ> s trenérem oznámí, kteĀ™í konĀ> pĀ™jdou první kdo kterého bude jezdit. ZaĀ•íná kaĀ¾dodenní rutina. Osedláme urĀ•eného konĀ>, jeden z nás pomáhá ostatním do sedla a jemu zase trenér, za pĀ>t minut jsme venku ze stáje. Deset minut chodíme s koĀ™mi krokem, a potom chvíli klusem okolo stáji. KdyĀ¾ se konĀ> patĀ™íĀ•nĀ> ohĀ™ejí, odcházíme na malý pískový kruh pĀ™ed stáji. Trenér, stojící uprost nás jednotlivĀ> informuje, jaký je tréninkový plán konĀ>, na kterém jezdec sedí… „Jardo, ty s BistriĀ•anem, Lukem a Tarpánem pĀ™jdete na dvadva, pĀ™jdete pomalý kentre, a od tisíce metrĀ™, pĀ™jdete veselý kentre, v rovinĀ> se srovnejte a nechte je jít. Nezávodit, jen je nechat jít! Pepíku, ty pĀ™jdeš s MuránĀ™m pomalý kentre na dvašest, a prodluĀ¾ si ty tĀ™meny, tentonoc, sedíš na tom jak voska na bombónĀ>.“ KdyĀ¾ dokonĀ•í inf odchází s dalekohledem na krku k dostihové dráze. Po odcvālání se všichni opĀ>t sejdem na pískovém kruhu, kde konĀ> chodí krokem, dokud nevychladnou. Zde se probírají rĀ™zná témata, záleĀ¾í na roĀ•ním období. Tenkrát bylo jaro. „Pepíku uĀ¾ si pĀ™efik tu tvou VĀ>rku? Je to moc hezké dĀ>vĀ•e,“ ptá se pan Merta a jemnĀ> poplácává volnou rukou klisnu KonĀ•itu po zadku. „Rád vám všem oznamuji, Ā¾e aĀ• chodí teprve do prvního roĀ•níku ekonomky, tak je jíĀ¾ v osmém mĀ>síci,“ odpovídám a culím se. „Tradice je“, pokračĀ•ova pan Merta, aniĀ¾ by komentoval mé lĀ¾ivé prohlášení, „Ā¾e na studie do Prahy odchází chuchelská dĀ>vĀ•ata bez vĀ>neĀ•ku, proto se ptám...“ PEPA KOUBA